

Mihai Cosmin

DECIZII

2018

„Am reușit!”, mă gândesc, în vreme ce stau relaxat în scaunul directorial (ha, ce mi se potrivește!) din birou și reflectez pentru a nu știu câta oară asupra evenimentelor care m-au adus în poziția în care mă aflu acum. Sunt CEO la propria casă de discuri, Nuclear Records, fac ce îmi place.

Nu pot spune că asta mi-am dorit să fac dintotdeauna. Nu, nici vorbă. Îmi doream să fiu muzician, să mă aflu în mijlocul acțiunii. Să merg în turnee, să urc pe scenă, să scriu și să înregistrez piese în care să îmi pun o parte din suflet... Asta mi-am dorit să fac. Și am făcut-o, un timp.

Mai târziu, am intrat în lumea showbizului și am urât-o din prima secundă. Undeva în adâncul meu știam că nu e de mine, cel puțin nu partea în care am pătruns eu. Dar fiind tânăr, naiv, mi-am ignorat instinctele și m-am aruncat cu capul înainte.

Când mă gândesc câte lucruri s-au întâmplat până să ajung în punctul în care mă aflu acum... Pare ireal, de-a dreptul. Parcă s-au scurs zeci de ani din momentul în care am reușit să semnăm un contract cu o casă de discuri, moment care ulterior a schimbat atât de multe lucruri.

După toate cele întâmplate, mi-am spus că schimbarea nu poate veni decât din noi. După toate cele pe care le-am văzut și mi s-au întâmplat în timp ce îmi trăiam visul, m-am hotărât să fac ceva în această privință. Nu trebuie

ca și alții să treacă prin ceea ce am trecut eu doar pentru că un director, un producător sau mai știu eu cine este disperat numai după bani și vede artistul ca pe un produs și nu ca pe un om. Acesta e motivul pentru care am investit tot ce aveam în Nuclear Records. Am preferat SĂ FIU schimbarea, nu doar să mă gândesc și să visez la ea.

Vreau să îi permit artistului să fie artist, să facă ceea ce iubește, pentru că știu ce înseamnă asta. Apoi, fără să îmi doresc, am învățat ce înseamnă să faci ceva din obligație. E înfiorător, după cum îți poți da și tu seama.

În timp ce mă gândesc la acestea pentru a mia oară, primesc un telefon de la secretară:

– Domnul Mircea este aici, Radu.

– Păi să între, ce mai așteaptă? spun și apoi zâmbesc, gândindu-mă la colegul și prietenul meu, cel cu care am împărțit toate aventurile pe care mi le-a adus în cale această tumultoasă, dar frumoasă, până la urmă, viață de artist.

Intră pe ușă, afișându-și rânjetul acela ca de căp-căun, care are darul de a mă binedispune. Nu pot fi trist în preajma lui. Nu de când cu... Ah, mai bine nu mă gândesc la asta, nu e cazul.

– Amigo, m-ai primit, în cele din urmă! îmi spune în timp ce se îndreaptă grăbit spre birou.

Mă ridic din scaun pentru a-l îmbrățișa. Dacă aș fi avut vreodată un frate, mi-ar fi plăcut ca Mircea să fie acela. Așa, îmi este doar „brother from another mother”. Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu și pentru atât. Câteodată îmi spun că nu știu ce m-aș fi făcut fără el, nu știu dacă aș fi ajuns vreodată până aici. Probabil că nu.

– Da, m-am gândit puțin înainte să o fac. În plus, nu aveai programare și... știi tu, îi spun în momentul în care mă smulg din îmbrățișarea lui ca de urs.

– Da, da. Haide, mergem? mă întreabă, iar în acel moment realizez că e vineri.

În fiecare seară de vineri, mergem în acest pub, unde, dornice de afirmare, urcă pe scenă diferite trupe aflate la început de drum. Am descoperit acolo artiști interesanți, cu care ulterior am semnat contracte și acum lucrăm extraordinar.

Pe deasupra, de acel pub mă leagă atât de multe... Pot spune că de acolo a pornit totul; însăși aventura mea a început acolo.

În fine, ajungem în fața pub-ului, iar ca de fiecare dată, fără greș, mă pufnește râsul în clipa în care zăresc reclama aprinsă de deasupra localului, Fish's Pub. Dumnezeu, încă mi se pare la fel de amuzantă ca prima oară...

Intrăm, luăm loc la masa noastră, iar în scurtă vreme suntem întâmpinați de proprietarul localului, vechiul meu prieten, Iulian, care ne zâmbeste cu toți dinții de cum ne observă.

Inițial, localul îi aparținuse unuia, Pește Nu-Mai-Știu-Cum. Acest Pește era prieten cu Iulian, au avut și câteva afaceri împreună... Mă rog, una peste alta, Iulian a cumpărat localul de la Pește, iar din acel moment, muzica bună nu lipsește din „meniu”.

Apoi, treaba asta, cu seara de vineri, tot de Iulian a fost plănuită. Acesta a ținut cont de sfaturile pe care eu și Mircea i le-am tot dat în repetate rânduri. Astfel, în fiecare seară de vineri, localul e plin; iar seara aceasta nu face excepție.

– *Împărate, punctuali, ca de obicei! strigă Iulian la noi, vesel.*

– *Desigur, am venit după materie primă, răspund, apoi râdem cu toții. Ce ai în seara asta?*

– *Am două trupe. Vom vedea. De obicei, e calitate, știți asta.*

– *Avem încredere în gusturile dumneavoastră! îi spune Mircea, în timp ce soarbe din berea pe care i-a servit-o Iulian.*

Eu îmi beau liniștit suc, alcoolul fiind un capitol încheiat demult în viața mea.

Mai discutăm așa o vreme, apoi își face apariția prima trupă, care se descurcă de minune. Depart de prima noastră reprezentație, mă gândesc și zâmbesc în sinea mea.

Cea de-a doua trupă îmi amintește mai mult de noi – de mine, mai exact. Au trac și le e greu să își stăpânească emoțiile. Cu toate acestea, au talent, iar tot ce mă interesează e să văd talent, dorință, căci toate celelalte se învață.

Mă bucur de o nouă seară relaxantă, îi cer lui Iulian datele de contact ale celor pe care i-am apreciat. Îmi plac, îmi amintesc de noi, au foame de succes. Foamea aceea pe care au avut-o toate marile trupe la început. Mă sfătuiesc cu Mircea, iar acesta e de acord să îi urmărim pe respectivii și pe viitor. Întotdeauna țin cont de sfaturile lui, chiar dacă nici el nu a luat întotdeauna cele mai bune decizii... Dar cu toții ne facem datoria – aceea de a greși, pentru ca ulterior să învățăm și să devenim oamenii care ne este sortit să devenim.

Mai târziu, mă întorc la studio, unde am programată o sesiune de înregistrări. Îmi place să mă ocup personal de tot; să îi primesc pe artiști, să vorbesc cu ei, să stau

la „pupitru”, să le explic una-alta. Nu le impun niciodată nimic, doar îi sfătuiesc atunci când consider că e cazul.

Trupa despre care vă vorbesc întârzie, astfel că îmi spun că n-ar fi rău să mă întind pentru câteva minute pe canapea. Mă așez și parcă instantaneu mă lovește o amintire, legată de pub-ul pe care l-am vizitat mai devreme, o amintire ce pare atât de clară, că parcă atunci aș trăi-o...

... Deși m-am născut și am crescut în acel oraș, niciodată nu am reușit să îl cunosc cu adevărat – sau, cum ar spune unii, ca-n palmă. De fiecare dată când aveam nevoie să ajung undeva, descopeream câte ceva. Așadar, orașul meu îmi era aproximativ necunoscut, iar la asta mă gândeam în seara în care încercam să găsesc localul care găzduia petrecerea lui Pește. După cum ți-am spus, chiar Pește era numele tipului care deținea mai multe localuri decât aveam eu perechi de șosete și care, cu acea ocazie, făcea inaugurarea unui nou.

Îmi amintesc că mă hotărâsem cu greu să răspund invitației. Mă gândeam că aș fi putut face altceva, ceva util, cum ar fi căutarea unui viitor adăpost, întrucât a locui împreună cu mama nu mai reprezenta o soluție. Dar am considerat că îmi stătea bine cu banii în buzunar, deocamdată, așa că iată-mă rătăcind prin oraș, în căutarea petrecerii.

Pentru mine, aproape toate localurile arătau – arată – la fel. Mă rog, cu excepția acelor „bombe”, în care, pe atunci, nu puteai intra decât dacă erai bine echipat, iar din acest echipament nu îți putea lipsi masca de gaze. Toxice, pe bune.

Nu luasem prea mulți bani la mine, pentru că nu aveam de gând să cheltuiesc aiurea, așa că nu mi-am permis un taxi care să mă ducă direct la pub-ul acela blestemat.

După calculele mele, îmi permiteam taxi doar la întoarcere, în caz de urgență, deși speram să prind încă transportul în comun.

Mi-aduc aminte că era o vreme plăcută, de început de toamnă, o seară liniștită; una dintre acelea în care simți că nu se poate întâmpla nimic rău, că universul își arată doar partea bună, blândă. În mod normal, aș fi fost și eu liniștit, dar deja îmi pierdusem răbdarea și eram pe punctul de a face stânga-mprejur, în momentul în care am intrat pe o alee, la capătul căreia am zărit două localuri. Deasupra unuia dintre ele am văzut luminând o reclamă: Fish's Pub. În sfârșit! Am râs sănătos de acea reclamă, habar nu am de ce.

Era trecut de 21:30 atunci când am ajuns eu, astfel că mulțimea de oameni adunată deja înăuntru era suficientă pentru a-mi activa anxietatea. Odată intrat, n-am stat pe gânduri și m-am îndreptat direct spre bar. Am comandat un shot, pentru a-mi pune sângele în mișcare, apoi am stins cu o bere. Mă simțeam mai bine după aceea, nu mă mai sufocam.

Am început apoi să îl caut din priviri pe cel care m-a invitat acolo, dar mi se părea imposibil să îl găsesc în marea de oameni. Nu mă așteptam să găsesc atâta lume, iar din cauza problemelor mele, păreau de două sau trei ori mai mulți indivizi decât erau de fapt. Nu cunoșteam pe nimeni, la o primă vedere, iar asta mă neliniștea. Puteam oricând să ies, să plec de acolo, dar ceva parcă mă ținea pe loc.

Din boxe răsună o melodie foarte proastă, a unei cântărețe autohtone la modă în perioada aceea; pentru scurtă perioadă, e adevărat, pentru că nu rezistă mult aceste produse cu imagine mișto, dar conținut zero. Am băgat o

casă în ureche, pentru a-mi asculta muzica preferată și pentru a face mai primitor acel loc care, în percepția mea, era destul de ostil.

Mai târziu, după alte două beri băute, eram și eu parte din acea mulțime care mă intimidase înainte și pe care o considerasem chiar ostilă. Ba, între timp, chiar schimbasem idei cu câțiva indivizi cărora nu le-am reținut numele sau măcar figurile. E foarte interesant felul în care lucrează berea.

Phantogram, cu a lor *Black Out Days* se auzeau din difuzoare, spre surprinderea mea, în momentul în care, învărtindu-mă fără direcție, am dat peste prietenul meu, cel care mă invitase. Pe acesta îl cunoscusem pe litoral în vara celui an, în perioada în care am lucrat acolo, într-un restaurant.

– Ai venit, Împărate! a strigat, folosind porecla aceea care mă enerva atât de tare. Părea sincer încântat să mă reîntâlnească.

De fapt, nu aveai cum să mă refuzi, că nu zilnic ajung pe la tine prin oraș.

– Am promis că vin. Doar e orașul meu! am răspuns, încercând să fac o glumă – una reușită, dacă ar fi fost să mă iau după hohotele lui de râs.

– Da, da, a spus, când a terminat de râs. Ce faci? Bei ceva? Hai la bar.

L-am însoțit către bar, povestindu-i cum mă învărtisem de câteva ori pe acolo. Apoi, am băut bere și am depănat amintiri. L-am întrebat de unde îl cunoștea pe patronul localului. A răspuns că au fost parteneri într-o afacere care nu a mers bine.

– Dar am rămas prieteni. E băiat mișto, dar cam zgârcit. Bine, altfel nu poți să faci prea mulți bani, dacă n-ai

în tine zgârcenia aia specifică, este? m-a întrebat, apoi mi-a făcut cu ochiul, iar eu l-am aprobat, deși nu prea mă interesa subiectul.

După alte câteva minute în care am vorbit parcă la trecerea timpului – banalități –, s-a scuzat și a plecat doar el știe unde. Eu am mai rămas pentru câteva clipe la bar, prins fiind de piesa care umplea localul în acel moment, un remix rock al *Black and Yellow*. M-am urnit din loc, în cele din urmă. Deja nu mai aveam bani și nici chef să beau, așa că mă gândeam că venise vremea să o întind. Mă ținusem de cuvânt, am mers, aia era. Înainte să plec, am mai aruncat o privire în jur, iar atunci am văzut-o pe ea. Era Sara!

Probabil că acum te întrebi cine este Sara.

Sara era probabil cea mai bună prietenă a surorii mele, încă de pe vremea cand aveam eu paisprezece sau cincisprezece ani. De când am văzut-o pentru prima oară, m-am îndrăgostit de ea. Avea vreo douăzeci de ani, pe atunci, evident că nu existam pentru ea. Asta nu mă oprea să o venerez, însă.

Nu o dată m-am gândit la ea în timp ce „aveam grijă de Richard”, după cum spune Tyler, the Creator, în piesa *Her*. Da, e vorba de momentele în care mă masturbam. Nu o dată și nici de două ori. Înțelegi ideea.

Am găsit odată, printre lucrurile surorii mele, o poză cu Sara la plajă, iar aceasta mi-a fost sursa de inspirație de multe ori în procesul mai sus amintit.

În orice caz, o vedeam că fiind cea mai frumoasă fată din câte existau pe lumea asta. Niciuna nu era ca ea, toate păleau, prin comparație.

Nu am avut niciodată o preferință, în materie de „culoarea” femeilor, dar a ei m-a convins că blondele sunt

cele mai frumoase femei. Mai ales dacă au și ochii verzi... Roșcatele sunt mișto și ele. Pe locul trei, brunetele. Pot urca pe locul doi, dacă au ochii verzi. Asta e un top foarte important, unul dintre cele multe pe care le-am făcut de-a lungul vieții și cu care poate că o să te plictisesc mai târziu.

O iubeam pe Sara, chiar dacă ea nu mă observa, în cea mai mare parte a timpului. Simțeam că plutesc atunci când îmi răspundea la salut. Îmi făceam de lucru în preajma ei, cu fiecare ocazie, doar ca să o salut. Penibil? Poate. Eficient? Absolut deloc.

Cu timpul, mi-am făcut curaj și am invitat-o să îmi fie prietenă pe o rețea de socializare, iar ea a acceptat. Zilnic îi inspectam profilul, niciodată nu îndrăzneam să îi spun ceva.

Au trecut câteva luni până în momentul în care am îndrăznit să o salut. Începusem chiar să vorbim una, alta – amical, evident, ba chiar foarte amical, dacă se poate –, iar eu mă mulțumeam și cu atât. Era din altă ligă, așa că dragostea și alte asemenea chestii le țineam pentru mine.

Între timp, s-a logodit, iar asta mi-a rupt inima. Dar nu am avut ce face decât să trec peste tragicul eveniment, astfel că am traversat eroic momentul și am continuat să fiu îndrăgostit nebunește de ea.

Nu părea prea fericită, singură, astfel că, încurajat de alcool și mai ales de Beck, care cânta despre cât de ratat era el, în *Loser*, am pornit spre ea. M-am uitat în toate direcțiile, înainte să îi spun ceva. Nu știu ce căutam, poate cuvintele pe care să i le adresez. Ea privea în gol, părea că nici nu mă observă stând în fața sa.

– Hei, i-am spus, încercând să pornesc conversația, dar cred că mai ușor mi-ar fi fost să ridic un elicopter de la sol.

Și-a îndreptat privirea spre mine și am putut observa faptul că plânse și că băuse ceva, ceva, după felul în care îi luceau ochii uriași. M-a privit fără să îmi răspundă, așa că am continuat.

– Te-am văzut și m-am gândit să vin și să te salut. E și soră-mea pe aici? Te simți bine?

Continua să se uite la mine – ori prin mine, mai bine zis – fără să spună ceva. Abia după câteva clipe mi-a răspuns.

– Nu prea cred. Dracu' să-l ia!

Evident că habar nu aveam despre ce vorbea, astfel că mă simțeam stingher. A încercat să se ridice de pe scaun, dar a căzut înapoi, inertă. Atunci mi-am dat seama că nu băuse ceva, ceva, ci că era beată de-a binelea.

– Vrei să ne futeți? m-a întrebat, dintr-odată.

Acela a fost momentul în care am devenit sigur de faptul că habar nu avea cine sunt. Nu mă recunoscuse, într-atât de beată era.

– Ce? Nu! am răspuns uimit, roșind, iar în minte mi-a venit Mark Wahlberg, cu replica lui idioată din *The Happening*, dar l-am alungat rapid.

– Păi doar el să... Stai puțin... Tocmai m-ai refuzat? Deci nici măcar tu nu... Ha...

Nu a isprăvit de vorbit, că a izbucnit în plâns. Nu înțelegeam ce se întâmplă.

– La dracu' cu logodna asta nenorocită! a strigat, iar eu îi dădeam dreptate, în sinea mea.

Și-a scos un inel de pe deget și a încercat să îl arunce, dar a eșuat, astfel că acesta s-a lovit de mine și mi-a căzut la picioare. L-am ridicat, și, fără să îl examinez, l-am vârat în buzunar, în ideea că i-l voi returna cu prima ocazie. Abia în acel moment mi-am dat seama că trebuia să

fie inelul de logodnă. Ce-mi mai doream să îl topesc ori să îl fac cumva să dispară!

Sara nu se simțea deloc bine, iar eu nu aveam de gând să o las acolo, pradă cine știe cărui animal flămând.

După o jumătate de oră de parlamentări, am reușit să o conving să iasă afară, la aer. Am chemat un taxi, pe care urma să îl plătesc cu ultimii bani de care mai dispuneam în acea seară. Am convins-o pe Sara să îi dea taximetristului adresa sa, iar ea a spus-o, aproape în șoaptă.

A adormit pe umărul meu, în taxi, iar eu i-am putut simți mirosul părului, pentru prima oară atât de aproape. Aroma aceea mă făcea să plutesc până în al nouălea cer, dar trebuia să rămân cu picioarele pe pământ, să am grijă să ajungă acasă cu bine. Mă întrebam dacă era bine ce făceam, ori dacă luasem o decizie nefericită, pentru care urma să plătesc ulterior. Dar oricum aș fi dat-o, pe oricare parte întorceam problema, nu găseam nimic rău – iar eu sunt un expert în a găsi răul în orice situație.

Ajunși în fața blocului, i-am plătit taximetristului, apoi am trezit-o pe Sara. Imediat după ce am coborât în viteză din taxi, a vomat. I-am ridicat părul, așa cum am văzut prin filme că se face, pentru a nu și-l murdări. Eram curios dacă știa ce se întâmplă cu ea.

Mergea sprijinită de mine, fără să spună niciunul dintre noi nimic. A descuiat ușa, mecanic, apoi, fără să opună rezistență, s-a lăsat condusă până la pat. Am așezat-o pe o parte, pentru că îmi amintisem de o scenă din *Breaking Bad*, cea în care Jane, fiind așezată cu fața în sus, moare înecată cu propria vomă. Când să ies din cameră, am auzit-o șoptind un „mulțumesc”. Am rămas pentru câteva clipe în pragul ușii, apoi i-am răspuns, tot în șoaptă, „cu plăcere”.